

Arrest

nr. 91 681 van 19 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 april 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 30 juli 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 7 juni 2012 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf ongegrond wordt verklaard, die op 13 juli 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.04.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[B. N.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

geboren te [...] op [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 05.07.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Betrokkene, [B. N.], haalt medische elementen aan. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens d.d. 06.06.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) en stelt het volgende; “Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer gevorderd stadium van de ziekte.

Uit het medisch dossier blijkt dat er geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene is} dat er geen enkel vitaal orgaan aangetast is en dat de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene geen speciale beschermingsmaatregelen vereist.

De gezondheidstoestand is niet kritiek. Er is geen nood aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van betrokkene te verzekeren, er is geen gevorderd stadium van ziekte, en de toestand kan als stabiel beschouwd worden.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : dat betrokkene reeds 4 jaar in België zou verblijven en zich in een uitzichtloze situatie zou bevinden) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te

beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wenssen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat eveneens op 13 juli 2012 ter kennis wordt gebracht, luidt:

“[...] De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al. 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Betrokkene toont niet aan sedert wanneer hij in België is. [...]”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Ontvankelijkheid van het beroep

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat in elk geval het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“De wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De motivering is niet afdoende als het gaat om: Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Reule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 cv.).

De omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch deze motivering zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde verslagen niet zou blijken dat verzoeker zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 07.04.2010, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Door verzoeker niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheids-beginsel. In zijn schriftelijke aanvraag dd. 07.04.2010 had verzoeker nochtans formeel aangeboden dat hij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat hij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling, (zie Verzoekschrift dd. 07.04.2010: De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard ten allen tijde contact opnemen met de geraadpleegde geneesheer van verzoeker hetzij met verzoeker zelf. Verzoeker is vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken)

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van verzoekers arts tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoeker minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren. Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 07.04.2010 helemaal niet werd geantwoord.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij verzoeker of bij zijn artsen specifieke informatie kunnen op vragen aangaande de mogelijkheid van verzoeker om te reizen naar Macedonië ; gelet op zijn medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide; of verzoeker onderwerpen aan een medisch onderzoek om zijn actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd. De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de geraadpleegde arts van verzoeker aangaande de (actuele) gezondheidsproblemen van verzoeker. De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoeker voorgelegde verslagen tegengesproken.

De arts-attaché meldt in het medisch advies dat de heer [B.] lijdt aan gastritis, angstige depressie, hoge bloeddruk en tachycardie, waarvoor behandeling met medicatie als Sulpiride, Alprazolam, en Diazepam noodzakelijk is. Tevens is hij in behandeling voor een slokdarmontsteking waarvoor hij antibiotica krijgt, en lijdt hij aan chronische obstructieve longpathologie. De arts-attaché meent echter dat deze aandoeningen niet ernstig zijn en geen reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden.

Verwerende partij stelt aldus verkeerdelijk dat verzoeker slechts aan banale en veel verspreide aandoeningen zou lijden die niet als ernstig weerhouden kunnen worden en slechts een 'comfortbehandeling' met kalmeermiddelen vergen. Wat de slokdarmontsteking en tachycardie betreft stelt de arts-attaché dat er niet voldoende medische uitslagen ter beschikking zijn om de ernst van deze ziekten aan te tonen.

Verzoeker heeft echter objectieve en verifieerbare verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan hij lijdt. Aan de hand van de verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is, met name dat een regelmatige opvolging door een specialist noodzakelijk is. Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat. Uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen bleek dat een

gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Verwerende partij heeft de medische attesten echter niet adequaat en onvoldoende onderzocht: de gezondheidstoestand van de heer [B.] moet medisch opgevolgd worden in België, met name door zijn vertrouwde artsen en in zijn vertrouwde kliniek, en dit zonder onderbreking; elke onderbreking zal immers een terugval van de vooruitgang betekenen.

Het medische systeem in Macedonië is zo dat de heer [B.] niet zou kunnen genieten van een adequate behandeling voor zijn ernstige gezondheidsproblemen. De toegang tot de basisgezondheidszorgen en de meer gespecialiseerde zorgen zijn beperkt en niet voldoende om de nodige zorgen inzake de fysieke toestand van verzoeker te verschaffen.

Er bestaat weldegelijk een gebrek in het gezondheidssysteem van Macedonië dat de gezondheid van personen in gevaar brengt en in het bijzonder dat van de heer [B.], in geval verzoeker gedwongen zou moeten terugkeren naar Macedonië.

Verwerende partij heeft hier totaal geen rekening mee gehouden.

Het is duidelijk dat de nodige medische opvolging niet voldoende beschikbaar en vaak onbereikbaar is in het land van herkomst van verzoeker. Bovendien vond er geen enkel concreet onderzoek plaats door de verwerende partij wat de veranderingen van de geneeskundige overname bij een terugkeer naar het land van oorsprong tot gevolg zou hebben.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9ter van verzoeker geweigerd wordt.

Verzoeker is niet bij machte om na een lang verblijf in België, de medische kosten te betalen in zijn land van herkomst. Hij moet terug van nul beginnen in Macedonië. Tussentijds zullen de gezondheidsproblemen van verzoeker ernstig achteruit gaan zodat er gevaar is voor zijn gezondheid.

Dat daarnaast, dient benadrukt te worden dat verzoeker wel degelijk ernstig ziek is, en dat het niet kan dat de aanvraag van verzoeker geweigerd wordt, zonder verzoeker zelf medisch te onderzoeken.

Om een duidelijk overzicht te krijgen van de situatie in Macedonië is het aangewezen om een onderzoekscommissie opdracht te geven teneinde de schending van de mensenrechten in Macedonië grondig te onderzoeken en daarvan een verslag op te stellen.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21 .094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.6S1, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946, LAMBRECHTS, W Geschillen van bestuur, 43) Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Het afwijzen van een aanvraag 9ter is in casu strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens diens gezondheid.

Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake gegrondheid niet opgelegd is volgens de wet.

Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Verzoeker heeft niemand waarop hij kan terugvallen in zijn herkomstland.

Dat de bevoegdheid in deze zaak niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van de gegrondheid van zijn aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is medische verzorging te genieten in Macedonië, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoeker en in land van herkomst en de andere argumenten.

[...]

4.2.1. Zoals verzoeker correct aanhaalt, bepaalt artikel 62 van de Vreemdelingenwet dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en voorzien de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. Er wordt in de eerste bestreden beslissing immers, onder verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is nu niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die bij terugkeer een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin blijkt dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. Hierbij wordt verwezen naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 6 juni 2012, dat samen met de eerste bestreden beslissing onder gesloten omslag aan verzoeker ter kennis werd gebracht en bijgevolg integraal deel uitmaakt van de motivering van de eerste bestreden beslissing. In dit advies gaat de ambtenaar-geneesheer in op de aangebrachte medische stukken en de aandoeningen van verzoeker zoals deze hieruit blijken en besluit hij dat de aandoeningen van verzoeker geen voldoende ernst vertonen opdat kan worden aangenomen dat het gaat om ziektes bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, nu niet blijkt dat er sprake is van een directe bedreiging voor het leven van verzoeker en er geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand. Hierbij wordt toegelicht dat geen vitaal orgaan is aangetast, de aangehaalde psychische toestand van verzoeker geen speciale beschermingsmaatregelen vereist, er geen sprake is van een vergevorderd stadium van ziekte en de toestand van verzoeker stabiel is. Verzoeker kan aldus geenszins voorhouden dat niet wordt gemotiveerd waarom het afwijzen van de aanvraag volgens verweerder geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt verder onder verwijzing naar artikel 7, § 1, eerste

lid, 1° van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten.

De Raad stelt vast dat de motiveringen van de bestreden beslissingen pertinent en draagkrachtig zijn en verzoeker in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In zoverre verzoeker betoogt dat hij formeel in zijn aanvraag heeft aangeboden om te worden onderzocht door de ambtenaar-geneesheer en dat hierop niet wordt geantwoord, wijst de Raad erop dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die indien hij dit nodig acht de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Het behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken nopens het in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vermelde risico. De ambtenaar-geneesheer is dan ook niet verplicht om in zijn advies te motiveren waarom hij het niet nodig acht de vreemdeling aan een verder onderzoek te onderwerpen.

Gelet op het gegeven dat verweerder tot het besluit kwam dat niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die bij terugkeer een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin blijkt dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf, kan verder ook niet worden aangenomen dat in de motivering van de eerste bestreden beslissing diende te worden ingegaan op de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst of verblijf van verzoeker. Een dergelijke motivering is enkel vereist indien wordt geoordeeld dat de aangebrachte ziekte een voldoende ernst vertoont in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

4.2.2. In zoverre verzoeker stelt niet akkoord te gaan met de motivering van de eerste bestreden beslissing, dient te worden aangenomen dat hij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Deze wordt onderzocht samen met de tevens aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsverplichting.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verder aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzocht een ambtenaar-geneesheer om een advies met betrekking tot de door verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ingeroepen ziekte. De ambtenaar-geneesheer bracht op 6 juni 2012 volgend advies uit:

[...]

I. Beknopt overzicht van de voorgelegde medische stukken

Door de betrokkene en/of haar vertegenwoordigers werd het volgende medisch getuigschrift voorgelegd ter staving van haar aanvraag :

- Medisch getuigschrift dd. 29/3/2010, opgesteld door dr. [V. W.], huisarts: deze vermeldt als pathologie: mogelijks “probable” zenuwdepressie en mogelijks gastritis. Als medicatie: Alprazolam en Sulpiride. De gevolgen van een terugkeer naar het land van herkomst worden “onbepaald” bevonden.

- Een niet-gedateerd verslag van dr. [F.], huisarts: deze geeft géén diagnose, maar stelt in “afwachting te zijn van een verslag van de cardioloog en de psycholoog”.

- Anderhalf jaar later: medisch getuigschrift d.d. 20/9/2011 opgesteld door dr. [F.] huisarts: angstige depressie, hoge bloeddruk en tachycardie; “onbepaalde” complicaties worden in het vooruitzicht gesteld indien onbehandeld.

- Medisch getuigschrift d.d. 10/10/2011, opgesteld door dr. [F.], huisarts, met aanvraag bloedonderzoek. De depressie is “iets verbeterd”.

- Medisch getuigschrift d.d. 10/1/2012 en 3/5/2012, opgesteld door dr. [F.], huisarts, stellende dat betrokkene een slokdarmontsteking heeft wegens een helicobater pylori, behandeld met antibiotica. Hij voegt eraan toe dat betrokkene nog steeds een anxiëuse depressie vertoont en een chronische obstructieve longpathologie wegens “roken”. De gevolgen van een terugkeer naar het herkomstland worden “onbekend” genoemd.

Bijgevoegd worden enkele niet-gedateerde voorschriften voor anxiolytica (diazepam, alprazolam) reeds afgeleverd op 26/12/2011.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten van de huisarts blijkt dat deze 54-jarige man lijdt aan een niet-ernstige angstige depressie die daarna als verbeterd wordt bestempeld. In een later stadium wordt er een oesophagitis van graad A (milde vorm) aangegeven en een obstructieve longproblematiek wegens roken.

Er wordt ook geen melding van hospitalisaties gemaakt. We beschikken wel over de aanvraag van een bloedonderzoek, maar niet over het resultaat ervan. Er zou in het hospitaal Brugmann een slokdarmontsteking zijn vastgesteld, maar het specialistisch rapport ontbreekt.

Op zich is een niet-verwikkeld te hoge bloeddruk geen levensbedreigende aandoening en vormt ook geen reëel risico. Dit zijn banale en veel verspreide aandoeningen die we niet als ernstig bedreigend

weerhouden, en die hoofdzakelijk een aangepast calorie- en zoutarm dieet vergen. Ook wat de geattesteerde "tachycardie" (=versneld hartritme) wordt nergens het juiste hartritme vermeld.

Uit de voorliggende medische stukken kunnen we niet besluiten dat de bovenvermelde aandoeningen enige ernst zouden vertonen die een reëel risico zouden kunnen inhouden.

Over de slokdarmontsteking wordt geen nadere informatie verstrekt doch deze is in casu behandeld met hoogstens 3 maanden antibiotica waardoor deze als genezen kan beschouwd worden, temeer dat het hier de lichtste vorm zou betreffen.

De angstige toestand die vermeld wordt, waarvoor op 12/1/12 een doosje alprazolam en bromazepam, en op 26/12/2011 een doosje diazepam, alprazolam werden afgeleverd beschouwen we eerder als een comfortbehandeling en dit is dus evenmin als potentieel levensbedreigend te beschouwen.

III. Conclusie

Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer gevorderd stadium van de ziekte.

Uit het medisch dossier blijkt dat er geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene is, dat er geen enkel vitaal orgaan aangetast is en dat de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene geen speciale beschermingsmaatregelen vereist.

De gezondheidstoestand is niet kritiek. Er is geen nood aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van betrokkene te verzekeren, er is geen gevorderd stadium van ziekte, en de toestand kan als stabiel beschouwd worden.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

[...]"

Dit advies werd onder gesloten omslag aan verzoeker overhandigd en naar dit advies wordt expliciet verwezen in de motivering van de eerste bestreden beslissing, waar het een integraal deel van uitmaakt.

Verzoekers betoog dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele gegevens op een voldoende en redelijke wijze in overweging heeft genomen en zich heeft gebaseerd op een advies dat voorbarig en foutief is, kan niet worden aangenomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer ingaat op de door verzoeker in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf voorgelegde stukken en dat hij hiermee rekening heeft gehouden bij het opstellen van zijn advies. Verzoeker toont niet aan dat ten onrechte niet met alle aangebrachte stukken en/of gegevens rekening zou zijn gehouden. Verzoeker toont verder ook niet *in concreto* aan op welk punt de door hem aangebrachte medische stukken en het advies van de ambtenaar-geneesheer tot tegenstrijdige conclusies komen. De ambtenaar-geneesheer neemt de aandoeningen zoals deze worden beschreven in de aangebrachte medische stukken immers als uitgangspunt voor zijn beoordeling van deze aandoeningen in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er verder op dat het enkele feit dat verzoeker het niet eens is met de conclusie van de ambtenaar-geneesheer op zich niet volstaat om aannemelijk te maken dat de ambtenaar-geneesheer niet in alle redelijkheid tot zijn advies is gekomen en aldus tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te leiden.

Zowel uit de wettekst van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet als uit de toelichting in de voorbereidende werken (wetsontwerp tot wijziging van de wet d.d. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/1, p. 34-36) blijkt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens, inclusief de medische attesten die werden voorgelegd, uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoren. Zo wordt in de voorbereidende werken desbetreffend het volgende gesteld:

"De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de

verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van hippocrates geldt. De ambtenaar-geneesheer kan ook indien hij het noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Het komt niet aan de Raad toe om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Verzoeker laat na op concrete wijze uiteen te zetten om welke reden de ambtenaar-geneesheer niet in alle objectiviteit of op foutieve, kennelijke onredelijke of onwettige wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen noch met welke elementen verweerder dan wel geen of onvoldoende rekening zou gehouden hebben.

Verzoeker kan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat de ambtenaar-geneesheer diende over te gaan tot een medisch onderzoek of een bijkomend advies van een deskundige diende op te vragen. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken of een deskundige te raadplegen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een onderbouwd advies kan geven. Uit de tekst van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan geenszins een verplichting worden afgeleid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen of een bijkomend advies van een deskundige op te vragen. Uit het voorgaande blijkt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische elementen, inclusief de medische attesten die worden voorgelegd bij de aanvraag, uitsluitend behoort tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer die hierbij volledig wordt vrijgelaten. Het behoort tevens tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken nopens het in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vermelde risico. Het loutere feit dat verzoeker in zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging zich bereid heeft getoond bijkomend medisch onderzoek te ondergaan, impliceert niet dat hierdoor een wettelijke verplichting ontstaat voor de ambtenaar-geneesheer om hierop in te gaan. Bovendien werd ook reeds vastgesteld dat verzoeker niet *in concreto* aantoonde op welk punt de door hem aangebrachte medische stukken en het advies van de ambtenaar-geneesheer tot tegenstrijdige conclusies komen. Om dezelfde reden kan verzoeker evenmin worden gevolgd waar hij aangeeft dat verweerder of de ambtenaar-geneesheer specifieke informatie had moeten opvragen bij hemzelf of zijn behandelende arts(en) aangaande zijn mogelijkheid om te reizen naar Macedonië of aangaande zijn actuele medische toestand. Louter ten overvloede wijst de Raad er verder op dat het loutere gegeven dat een advies van een ambtenaar-geneesheer strijdig zou zijn met de door de vreemdeling neergelegde medische attesten en dat deze vreemdeling het niet eens is met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer, nog niet noodzakelijk leidt tot een verplichting om een eigen onderzoek van de vreemdeling te voeren of om een deskundige te raadplegen. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan het door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegd medisch attesten.

Door verder nog voor te houden dat aan de hand van de door hem voorgelegde verslagen kan worden afgeleid dat de medische aandoeningen van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is, toont verzoeker evenmin aan dat de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer dat er geen sprake is van aandoeningen die dermate ernstig zijn dat zij een ziekte uitmaken in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet foutief of kennelijk onredelijk is gelet op de voorgelegde medische stukken of voormelde wetsbepaling schendt. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer de aandoeningen zoals deze blijken uit de door hem voorgelegde medische stukken zou hebben geringschat.

De Raad wijst er daarnaast op dat de procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet tot doel heeft een vreemdeling te machtigen tot een verblijf in het Rijk teneinde deze toe te laten een behandeling in België verder te zetten bij “*zijn vertrouwde artsen en in zijn vertrouwde kliniek, en dit zonder onderbreking*” omdat er anders een terugval van de vooruitgang kan zijn. Deze wetsbepaling heeft enkel tot doel een bescherming te bieden aan vreemdelingen van wie vaststaat dat deze ernstig ziek zijn en waarbij een terugkeer hun leven of fysieke integriteit in het gedrag zal brengen of waarbij zij in hun land van herkomst omwille van deze ziekte een onmenselijke of vernederende behandeling dreigen te ondergaan omdat er aldaar geen adequate behandeling voorhanden is.

Waar verzoeker aanhaalt dat verweerder geen onderzoek heeft gevoerd naar de adequate behandelingsmogelijkheden voor zijn aandoeningen in Macedonië en hij betoogt dat deze aldaar niet voorhanden zijn of dat hij deze niet kan bekostigen, wijst de Raad erop dat de ambtenaar-geneesheer dergelijk onderzoek niet diende te voeren. Er moet immers te worden vastgesteld dat verweerder in de eerste bestreden beslissing oordeelde dat zelfs ingeval er geen adequate behandeling voorhanden is in het herkomstland of het land waar verzoeker verblijft zijn aandoeningen nog geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling. Er kan niet worden ingezien dat de ambtenaar-geneesheer, indien hij van oordeel is dat de ziekte van een vreemdeling niet voldoet aan de vereiste ernst voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, alsnog moet overgaan tot een beoordeling van het voorhanden zijn van een adequate behandeling in het herkomstland en van de toegankelijkheid van deze behandeling. Nu niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ernstige aandoening in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan verzoeker evenmin worden gevolgd waar hij aangeeft dat een onderzoek diende plaats te vinden naar de “*veranderingen*” bij een terugkeer naar het herkomstland of dat een onderzoekscommissie de opdracht dient te worden gegeven om de schending van de mensenrechten in Macedonië te onderzoeken.

Louter ten overvloede merkt de Raad ook op dat overeenkomstig artikel 9ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet de vreemdeling bij zijn aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen dient over te maken aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Uit deze wetsbepaling vloeit voort dat op de vreemdeling een verplichting rust om minstens een begin van bewijs over te maken aangaande de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst. Verzoeker heeft in zijn aanvraag geen enkele inlichtingen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat hij geen toegang heeft tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Enkel in huidig verzoekschrift wordt melding gemaakt van het gebrek aan adequate medische verzorging in verzoekers thuisland en/of het gegeven dat hij hiertoe geen toegang zal hebben. Hij staaft deze bewering echter niet met enig begin van bewijs.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen met miskennis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt in toepassing van voormelde wetsbepaling. Er blijkt evenmin dat verweerder niet op basis van een correcte feitenvinding of op zorgvuldige wijze tot zijn conclusie is gekomen.

Verzoeker geeft verder aan een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien hij stelt dat hem niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of hem niet de gelegenheid geboden werd stukken over te leggen die zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken. De Raad benadrukt evenwel dat verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in het kader van zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden en dat hij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

4.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.4. Om op dienstige wijze de schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen aanvoeren, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Specifiek wat de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen betreft, oordeelde het EHRM bovendien reeds dat artikel 3 van het EVRM niet het recht aan een vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan zijn land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand beïnvloedt en de levensverwachting op significante wijze vermindert, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. t. het Verenigd Koninkrijk).

Het Hof aanvaardde slechts in één arrest dat er sprake was van een schending van artikel 3 van het EVRM, zijnde een zaak waarin de betreffende vreemdeling reeds in kritieke toestand was en een dood nakend leek en er geen garantie was dat hij verzorging en medische zorgen zou genieten in zijn herkomstland en er ook geen familie meer had die bereid of in staat was voor hem te zorgen en hem te voorzien met zelfs maar een minimum aan eten, onderdak of sociale ondersteuning (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. t. het Verenigd Koninkrijk).

De Raad stelt vast dat verweerder, of de ambtenaar-geneesheer, in de eerste bestreden beslissing uitvoerig heeft toegelicht op grond van welke redenen hij besluit dat een terugkeer naar het land van herkomst geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker en er evenmin sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling mogelijk is in het land van herkomst. Uit wat voorafgaat volgt dat verzoeker niet aantoonde dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of onwettig is of dat verweerder niet is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling van zijn medische gezondheidstoestand. Verzoeker brengt geen enkel stuk aan dat toelaat te besluiten dat er alsnog ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke behandelingen. De Raad herhaalt verder ook dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt dat een behandeling voor zijn aandoeningen in Macedonië niet beschikbaar en toegankelijk zou zijn en dat hij zich eveneens beperkt tot een loutere stelling dat hij niemand heeft om op terug te vallen in zijn land van herkomst.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker eveneens de schending van het recht op leven zoals vervat in artikel 2 van het EVRM inroept, maar nalaat met concrete argumenten aan te tonen op welke manier de bestreden beslissingen deze bepaling zouden schenden. Er kan worden gewezen op voorgaande bespreking van het middel, waarin wordt vastgesteld dat niet blijkt dat verweerder ten onrechte heeft vastgesteld dat een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit uitmaakt.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS